

BETON

KULTURNO PROPAGANDNI KOMPLET BR. 160, GOD. X, BEOGRAD, UTORAK, 16. JUN 2015.

Redakcija: Miloš Živanović, Saša Čirić; Font Mechanical: Marko Milanković; E-mail: beton@danas.rs, redakcija@elektrobeton.net; www.elektrobeton.net; Sledeći broj izlazi 21. jula

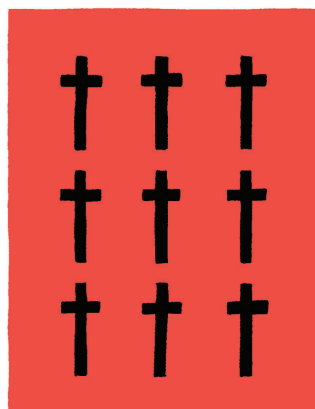
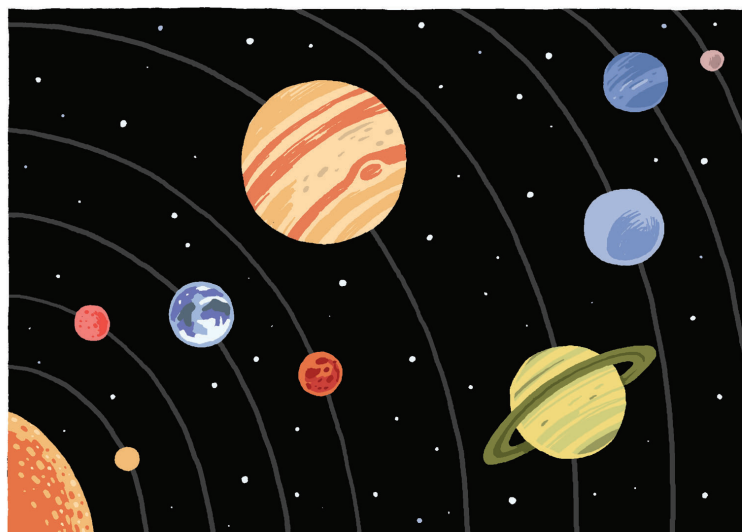
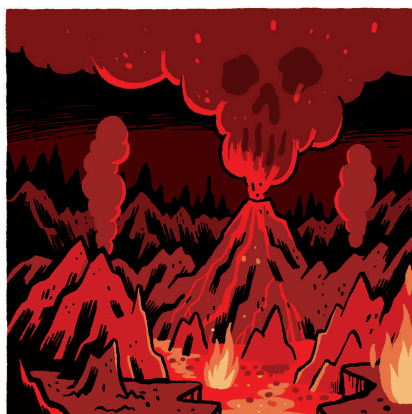
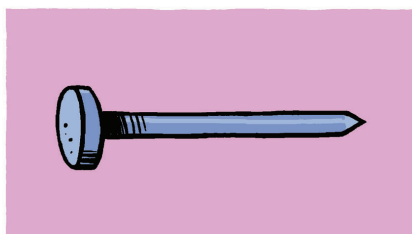
MIXER

Piše: Andrej Nikolaidis

MAĐARSKA REČENICA

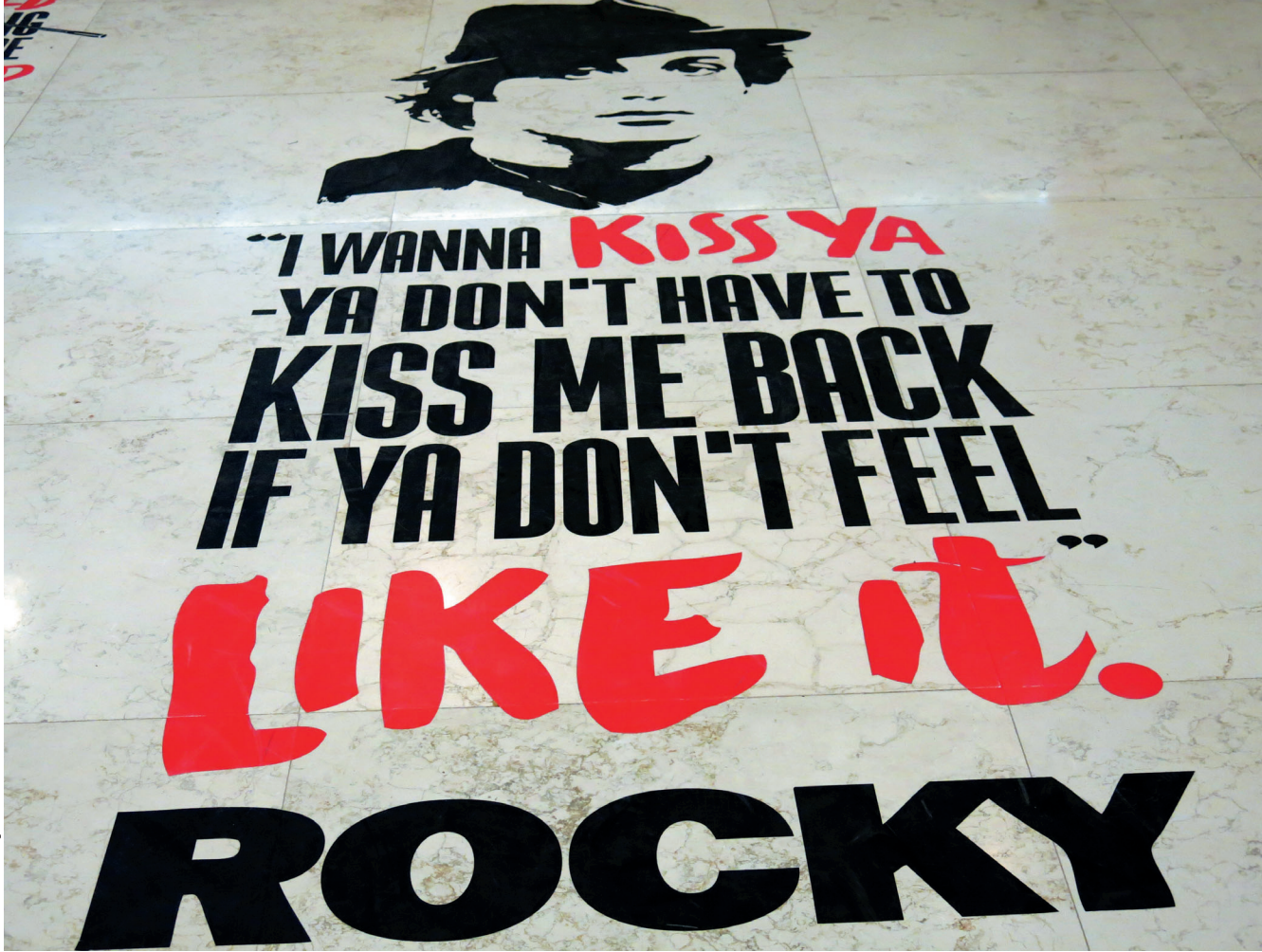
Sve se to čini beskrajno daleko sada, svaka od anksioznosti koje su obilježile moj život, sada, dok voz klizi ravnicom Mađarske, odvlači me od Budimpešte, vuče me ka Beču, gdje ću na aerodromu ponovo proći kraj prodavnice duvana u kojoj sam u dolasku kupio štetku Gauloises-a bez filtera za ljubaznu mađarsku domaćicu – 63 eura, ne primamo kartice, samo gotovina, rekla je prodavačica – odvući se, kao prebijeni pas u tihi kutak, u neku od staklenih kabina za pušaće, tamo cupkati sa kafom u papirnoj čaši u ruci, paliti cigaretu za cigaretom pa se, smrdeći na duvan nadaleko, dakle izazivajući podozrenje putnika i aerodromskog osoblja, ukrcati na avion za Podgoricu, sve se to čini daleko i još dalje, dok se voz ljulja kao kolijevka a ja tonem u san, i dok tonem nestajem sam za sebe, kao da stojim na obali i gledam kako se spuštam u dubinu vode, nestaje sve ono što sam ja, svaka od mojih anksioznosti, bez kojih nikada i nisam imao ništa, u svakom slučaju ništa osim njih nisam imao *ja kao pisac*, jer ja, kao pisac, njima, dakle anksioznostima, dugujem svu svoju takozvanu umjetnost, zbog čega je, da bih ostao *umjetnik*, bilo nužno ostati anksiozan, što mi, *srećan je Čovjek, aleluja!*, nikada nije predstavljalo problem, prije svega zato što svoju egzistenciju ne mogu zamisliti bez anksioznosti, kao što je ne mogu zamisliti ni kao *sretnu*, sve samo to ne, jer to bi značilo da ću ostati bez svih onih rafiniranih užitaka koje donosi tuga, koja ne nestaje ni sada, u vozu koji juri kroz Mađarsku, tuga koja se vuče za mnom kao šareni balon od helijuma zakačen za rep psa-lutalice, leluja tuga nad mojim repom dok stojim na obali mađarskog mora i gledam vlastiti odraz u vodi, kako se udaljava od mene, a sa njim i nervoza zbog ljudi sa kojima živim i njihovih običaja, od kojih ne mogu živjeti, nervoza zbog njihove ogavne muzike, nervoza zbog toga što su glasni, zbog toga što ne umiju postojati a da ne emituju buku, zbog toga što javne površine shvataju kao svoje privatne, i neprekidno se *šire*, svoju imovinu i svoje egzistencije, koje nisu drugo nego estetski zločin, udaljava se od mene sve što me je dovelo do bijesa, kao da me nikada nije nerviralo odsustvo diskrecije koja je tim ljudima, *njima!*, svojstvena, kao da me nikada nije nervirala gomila, mnoštvo, pa Hart i Negri, čije se gostovanje u Kotoru pretvorilo u fijasko za koji sam ja nerado preuzeo odgovornost, ali ne prije nego sam Negriju, nezadovoljnom zbog toga što je publika na kotorskom trgu svojom vikom ometala izvođenje njegove predstave, zlobno rekao *what can one do: multitude tends to be noisy*, no to je, pokazaće se, tek bilo zagrijavanje za istinsku katastrofu, koja je nastupila sat kasnije, kada je izvođenje druge Negrijeve predstave prekinuto zbog nestanka struje, jer su izgorjeli kablovi koje je postavio idiot-tehničar, na to mjesto postavljen od idiota-producenta, za čije je namještenje bio odgovoran idiot-urednik programa, dakle ja, stoga je, baš mene među svim ljudima, bijesna rediteljica Negrijeva komada vukla za ruku po kotorskoj Pjaci od kina, insistirajući da baš ja budem taj koji će izaći pred publiku i saopštiti da zbog grube greške organizatora predstava neće biti izvedena do kraja, učinila je to vjerujući da će meni biti neprijatno stati pred publiku i reći im da se tornjaju kući, što za mene, naravno, nije predstavljalo nikakav problem, jer mi se za kotorsku publiku jebalo jednako kao i za rediteljčin mediokritetski komad, jer je bilo jasno da svako onaj ko poslije petnaest minuta teatarskog mučenja, koje je ta nesretna žena, ta rediteljica, smatrala svojom umjetnošću, nije napustio trg, napustio ga negodujući zbog besramnog amaterizma koji mu je bačen u lice, zaslužuje da bude mučen satima, danima i godinama, što teatrom, što bičem, udaljava se, rekoh, od mene bijes kojim sam, oduvijek, bio obuzet kao što su, kažu, ljubavlju bili obuzeti sveci, bijes zbog ko-

→ Ilustracija: Nikola Karać ←

DEVET INČA / MILIMETARA / PLANETA (GLAVU DAJEM, PLUTONA NE DAJEM) / KRUGOVA
/ ŽIVOTA / SIMFONIJA / MUZA / MESECI / SATI / JUGOVIČA / GODINA BETONA

jega nikada nisam imao ništa lijepo reći o vlastitoj egzistenciji, mi-zernoj i izlišnoj, egzistenciji, međutim, koja ima jednu olakšava-juću okolnost, činjenicu da nisam odabrao dodvoravanje svjetini, činjenicu da sam svjetlino iritirao, fakat da od svjetine koju prezi-rem nisam tražio naklonost, nego mržnju, koju sam i dobio, ja, ko-ji sam čitav život bježao od mnoštva, da bih, kasno, odveć kasno, tek čitajući Benjaminovu *Jednosmjernu* ulicu saznao da je *Ad plures ire*, pridružiti se mnoštvu, kod Latina značilo – umrijeti, što će re-ći: živjeti u gomili znači umrijeti, premda nisam siguran da je to razlog zašto pri pogledu na gomile tijela osjetim fizičku mučninu, zašto ni na tren ne mogu zadržati pogled na roju pčela, koloni mra-va ili crvima koji su napali meso, bilo čemu što me podsjeća na gru-pisanje čelija, dakle na teksturu života, koji mi se najdublje gadi, kao što mi se gadi i smrt, kojoj po pravilu prethodi ultimativna ne-ugodnost, kao što mi se, prisjećam se u polusnu, u Mađarskom vo-zu, gade i nerviraju me i politika, i ja u njoj, pa ekonomija, savre-mena umjetnost, kapitalizam, MTV, fusion kuhinja, ljevica, desni-ca i liberali, zbog čega bi se moglo, zbog čega bi se *moralo reći* da sam odvrtni mizantrop, čega se ne stidim, čime se ponosim, jer ovako stoje stvari sa nama mizantropima: kao što suprotnost lju-bavi nije mržnja, nego ravnodušnost; kao što suprotnost vjeri u Boga nije iskaz Bog je mrtav, nego Lakanovo „Bog je nesvjestan“; kao što nihilist nije onaj koji odustaje od revolucije jer drži da svi-jet, kao femme fatale u dobrom noiru, treba prepustiti vlastitoj propasti, onaj koji društvene revolucije odbacuje jer razumije da je kapitalizam već revolucionarizirao svijet, nego je nihilist onaj koji, usprkos tome što je jasno da revolucije ne znače promjenu svi-jeta, nego tek preraspodjelu društvene moći, usprkos tome što su revolucije način da se sve promijeni, samo da bi sve ostalo isto, ipak zahtijeva revoluciju; tako i suprotnost vjeri u Čovjeka nije mi-zantropija, nego new age humanitarizam, svodenje čovjeka na ne-dostojno dijete Majke Prirode, baš tako, da ne govorim o tome da će mizantropi biti posljednji koji će napustiti Čovjeka, što nipošto nije olakšavajuća okolnost, to je jasno i u vozu koji juri ka Beču, u

↑ Foto: Vera Vujčević

tad uočiti pukotine u svakom narativu koji nam se nudi kao obja-šnjenje, ali zašto tada pribijeci fantaziji, zašto kreirati paranoičnu konstrukciju koja treba zatvoriti rupe u slici svijeta, nije li dosto-janstvenije prihvatiti prazninu, odsustvo, manjakovst i tako se pre-pustiti anksioznosti koja se, kako nas uče psihoanalitičari, javlja zbog nesnošljive blizine Realnog – odnosno njegove praznine ko-ja, brže-bolje, ovim ili onim simboličkim poretkom mora biti pri-krivena, mislim u vozu koji je već napustio Mađarsku i ušao u Au-striju, i gle, već su mi sve moje anksioznosti bliže, kao da ono što je tonulo sada izranja iz tamne vode, vraća se k meni, ponovo us-postavlja blizinu sa mnom, i znam: još koji kilometar bliže Beču i sve ono *anksiozno moje*, što se činilo *beskrajno daleko* na mom sne-nom putu kroz Mađarsku, biće mi bliže od jučerašnjeg dana u Bu-dimpešti, toplog ugodnog dana koji je počeo doručkom u italijan-skom restoranu preko puta Muzeja književnosti, nastavio kratkim espresom uz cigarete na terasi Costa Coffee, dana koji me odveo na Sajam knjiga gdje smo, *kolege pisci*, vodili debatu o nacional-noj književnosti i smrti nacionalne države, vodili debatu pod po-kroviteljstvom Evropskog parlamenta, što je, je li, čast, pa i zado-voljstvo, jer je honorar bio raskošan, to smo se složili, premda su

nam stavovi o predmetu debate bili prilično udaljeni, što je, pret-postavljam, i bila namjera organizatora, pokazati svu raznorod-nost evropskoga mišljenja, blablaba, debata kao debata, izlišna, ali ne posve, jer neko je, već se ne mogu sjetiti ko, rekao kako je mađarska književnost dokaz da nacionalne književnosti ipak ima-ju određene samo njima svojestvene odlike, jer mađarska književ-nost, to je *mađarska rečenica*, jer se u mađarskoj književnosti gaji kult duge mađarske rečenice, o čemu mislim dok voz tutnji kroz predgrađe Beča, o mađarskoj rečenici, koja je zgodna metafora za život, i sam dugačak i nepregledan, lišen mjere, život koji je mo-gao biti ispričan i proživljen drugačije, sa preciznijom interpunk-cijom, sa tačkama i novim redovima, jer anksioznosti zahtijevaju tačke, jer anksioznosti zahtijevaju uskliknike!, život ispričan bez ponavljanja i sa manje viškova, sa više svijesti i manje sna, mislim dok voz stiže na bečki Hauptbahnhof, putnici se dižu iz svojih sje-dala i po prvi put ih od ulaska u voz primjećujem dok jure ka izlazu vukući svoje kofere, čiji točkovi kao da sviraju neki dementni val-cer, tako mislim znajući da više nemam izbora, nemam prostora za dalje okolišanje, meandriranje, odlaganje: vrijeme je da zatvorim mađarsku rečenicu ■

zio sa vlasnikom, o kradljivcima stoke, vilinskim kolima ili o kru-skama, znao je najmanje 50 različitih vrsta krušaka! Bio je ama-terski slikar, hvalio se da je svojevremeno dobro imitirao pozna-te slikare naivce, kopije prodavao dubrovačkoj galeriji, punio njemačke stanove šarenim pijevcima i od toga napravio kuću. Lijepo je pripovjedaao, gestikulirao, imitirao glasove, nasmije-šen... Uživao je u svojim pričama. Ja sam uživao više od njega, u njegovom svijetu od žarkih boja.

Sreo sam ga jedne večeri, nije se smijao, bio je blijed, umoran. Ispričao mi je da je nakon deset godina ponovo bio u svom selu gdje su ekshumirali žrtve zakopane u voćnjaku. Dijelove skeleta položili su na najlonsku plahtu a on je u jednoj lobanji odmah prepoznao svog amidžu. Bilo je dovoljno da zamisli vrh nosa, obrve iznad praznih duplji i meso se nekako samo, kako mi je re-kao, „navlačilo na kosti“.

„Valjda zato što sam slikar, u životu sam uradio mnogo portreta“.

Ostatak vrelog dana proveo je sjedeći u hladovini. Seljaci su mu donosili lobanje a on ih je prepoznavao, škiljio i „dozivao meso na kosti“. U ranu zoru, dok su svi spavali, otišao je iz sela.

Kada smo se ponovo sreli ispričao mi je da je opet bio u selu, ali samo pola sata. Noć prije zatekao je oca kako plače u spavaćoj sobi i ponavlja da se želi vratiti kući. Starcu su od suza omekša-li obrazi, rekao mi je, kao u djeteta. Pokušao je da ga smiri, ob-jašnjavao da nema više kuće, zapaljena je, nema više ni rodbi-ne, pobijena je ili protjerana, a i njive su podivljale, ne mogu se prepoznati. Otac je slušao, brisao suze, pio vodu i dok mu se kocka šećera topila na jeziku, naglo prenuo i rekao:

ARMATURA

Piše: Đerđ Serbhorvat

ČAS NACIONALNE KONSULTACIJE

Sedimo mi u birtiji u Pešti, igramo pikado, kad sa pomoćnicom naiđe čovek koji duži džuboks. Ima u mašini svačega, od mog omiljenog „Imagination“–a preko svetskih hitova (koje uopšte ne poznajem), pa mađarski laki džez, hevi metal, i taj naš „svad-beni rok“, koji su izmislili baš vojvodanski Mađari dalekih osam-desetih, negde u južnom Banatu. Grupa se zvala 3+2. Beograd-ski PGP RTB nije hteo da izdaje takav šund, jer je to bila prethod-nica turbo folka, polu–narodnjaci, polovni rokeri sa sela. Ali za–grebački Jugoton ih je prihvatio i ploče su prodavane u više pri-meraka nego što je bilo vojvodanskih Mađara. Bila je to dobra valuta i u Mađarskoj, ko italijanske farmerice i Napoleon konjak. No, sad vlasnica smatra da te pesme treba izbrisati iz tzv. mu-zičke mašine, i ovaj grozan svadbeni rok, ali i mađarske pesme koje sviraju Cigani. Ali treba ubaciti grupu *Egészszéges fejbőr* (Zdrava koža na glavi), a to je jedna čelava, nacionalna radikal-na rok grupa, čija ideologija mrzi Rome, Jevreje, Rumune, Srbe, odnosno sve što nije mađarsko. A ja gledam, i čini mi se da su vlasnik džuboksa njegova pomoćnica, prijateljica, šta ti ja znam – Romi. Ali vlasnica reče: jok, nisu oni Cigani, nego ovaj drži i solarijum, pa zbog toga je braon boje. Jer ona lično ne bi ni do-zvolila da u njenu krčmu dolaze Cigani, nigeri, pederi... I šta sam mogao? Lepo sam se posavađao s njom i izašao iz tog podruma za sva vremena. Neću da plaćam fašistima, i to baš u onom delu Pešte gde živi najviše Roma a susedni kvart je bio star i jevrejski deo varoši, u kome je pre sto i nešto godina više lju-di pričalo nemački nego mađarski. Mislim, više nego u celoj Bu-dimpešti.

PIREZI RAUS!

Očigledno je da su ovi glasovi sve snažniji, mržnja sve veća. An-tisemitizam i rasizam su uvek u modi, toliko da kad su pre dese-tak godina stručnjaci napravili istraživanje sa pitanjem koga Mađari ne bi prihvatili kao imigrante, ča njih 59% je reklo da Pi-reze ne bi trebalo pustiti u zemlju. Poenta je da su ovu naciju iz-mislili sami istraživači. Od tada, skoro sve partije se takmiče za naklonost takvih birača.

„Ostala je jabuka, sigurno nisu posjekli staru jabuku!“

Slikar je ujutro sjeo na avion, otišao u selo i posjekao jabuku.

Pokušavao sam da ne razmišljam o svom ocu. Vjerovao sam da ne bi razumio moj sumanut i bijeg, mislio sam da on život doži-vljava kao i svaki drugi mehanizam nad koji se nadnosio dok ga popravlja, gdje svaki zupčanik mora pokretati neku polugu a svaki okret mora imati svrhu.

Mislio sam, a ne znam otkud mi tolika arogancija, da on ne bi razu-mio da ja život vidim kao rijeku – kao da je to posebno originalna i komplicirana ideja. Samozadovoljno sam je razrađivao i zaključivao kako postoje tri načina za preživljavanje u rijeci. Najlakše je baciti se u bujicu, zaroniti i pustiti da te struja nosi. Iako se radi o smjelom skoku, to nije hrabrost, naprotiv – predaja. Hrabrost je držati glavu nad vodom, održavati se na površini, gledati blatnjavu pjenu i po-kušati razumjeti. Postoji i treći način, najbjeđnija škola plivanja ko-joj i ja pripadam – glavu držim nad vodom, ne zato što pokušavam da razumijem nego zato što nemam snage da učestvujem.

Ovu taktiku sam dosljedno poštovao i koncentrirano pazio da godinama niučemu ne učestvujem. Možda zato tako malo pam-tim, sva sjećanja mogu stati u jedan dan. A možda sam pušio previše hašiša?

Divim se ljudima koji pamte. Čudim se kako se sjećaju datuma, či-tavih rečenica, rekonstruišu dane od zore do sumraka... Meni su čitave godine u mraku. Mogu se sjetiti nekih događaja, mogu ih i hronološki poredati, ali ih ne mogu smjestiti u njihovo vrijeme, mjesece i godine kojima pripadaju. Ponekad, opet, mogu se sjeti-ti dijelova događaja, dijelova rečenica, ali akteri su u magli...

Ne mogu se sjetiti kako sam saznao da mi je umro otac. Sjećam se mučnine ■

III

Ultrasdesničarska, bolje reći nacionalna radikalna stranka Jobik, druga je po snazi, u nekim mestima već glatko pobeđuje. Pa sad vladajuća stranka Fides na čelu sa Viktorom Orbanom hoće da ih zaobiđe s desna. Više ih ništa ne interesuje, samo vlast i pare, a intelektualna elita im je nikakva, odnosno stara (starost-ludost). Ovi potonji su romantičarski nacionalisti (a da, postoji i skinhed grupa pod nazivom *Romantično nasilje*), pa su izmislili da je šan-sa za oporavak Mađarske na selu. Koje inače propada, ali, po nji-ma, tamo nam je ta divlja snaga koju smo doneli sa Istoka, iz Azi-je. Jer Zapad još više propada nego naša sela. U stvari, mi (tj. oni, dobri Mađari naspram lošijih, pokvarenih u metropolisu i u osta-lim gradovima) branimo istinsku, hrišćansku Evropu od najezdi istočnjačkih, muslimanskih hordi. Da stvar bude interesantnija, i neki liberali se bune, jer mađarski muslimani hoće da izgrade u Pešti veliku džamiju i islamski centar uz finansijsku podršku tur-skog ministarstva za veru, te će to, je li, biti u stvari centar za te-rorizam i antisemitizam. A koga interesuju podaci: da tu ima više budista, krišnaša i obožavatelja Sai Babe nego muslimana? Ipak, ne bi sve to samo po sebi bilo veliki problem, svuda ima budala, zašto ih ne bismo i mi imali. Međutim, i sam Orban je po-čeo sa ovakvim pričama. Već pet godina se bori protiv Evropske Unije, protiv Zapada. Prvo smo mislili da je to nekakva taktika, no sve je više naznaka da je to njegova lična opsednutost. Prvo je krenuo od ideje da treba oporezivati internet, onda su izbile demonstracije, pa je odustao. Ali, njegov saborac, *trixter*, nje-gov lični klovn Tamaš Dojč je po nalogu svog šefa pokrenuo ini-cijativu za društvenu, tj. nacionalnu konsultaciju o tome sa ni-zom besmislenih pitanja. Jer treba pitati narod šta misli. Bez obzira što poreza ipak neće biti.

Onda su krenule izbegličke kolone sa Kosova, na hiljade ljudi se dočepalo Mađarske još u februaru. Otad uglavnom stižu izbegli-ce iz Sirije, Avganistana, Iraka, dakle, oni koji sigurno beže od rata. No, tradicionalna mržnja je opet potpirivana – savetnici premijera očigledno vide šansu da, ako već njihov rejting opa-da, tako stiču jeftine poene. A ko ne voli da priča protiv strana-ca, imigranata koji oduzimaju radna mesta ili ne rade ništa? Bez obzira što po zakonu onaj ko traži azil ne sme da radi, a većina

njih, naravno, hoće na Zapad. A ako nisi iz zemalja članica EU-a, na primer Srbini, teško da ćeš dobiti posao (sem ako ne počneš sopstveni biznis). Ko bi uopšte bio lud da dođe ovde da radi za tako bedne pare, kad 25% zaposlenih zarađuje manje od mini-malne plate, a od dvesta evra teško se živi.

BILBORD PATRIOTIZAM

Dakle, Orban je opet krenuo u (protiv)napad. Naravno, termine je pobrkao i njegovo manipulisanje ovih dana dostiže vrhunac. Inače imigranata ima vrlo malo u Mađarskoj – jedva 2%, avećina njih (ili nas) su Mađari. Stoga je zemlja jezički baš homogena. A izbeglice uglavnom nestaju u magli posle traženje azila, ako ih već nisu uhvatili. Prvog vikenda u junu, na bilbordima širom ze-mlje osvanuli su plakati koji poručuju – nećete verovati – ovo: „Ako dolaziš u Mađarsku, ne možeš Mađarima oduzimati posao!“ – „Ako dolaziš u Mađarsku, moraš da poštuješ našu kulturu!“ – „Ako dolaziš u Mađarsku, moraš da poštuješ naše zakone!“ Ne-ke liberalne i levičarske političke snage odmah su krenule u pro-tivzakonske radnje: cepaju, prefabravaju te plakate. Koje čuva policija svim raspoloživim snagama. Sve bi to, mislim na plakate, bilo smešno, ali nije, jer očigledno da su ovi na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno, od-mah oduzimaju naša radna mesta. Bez obzira što ne znaju ni da beknu na vlasti izgubili kompas. Ne samo da su ksenofobi, ne-go odmah su – kao da mađarski jezik ne zna za persiranje – sa strancima na ti, i sve to na mađarskom. Ne, neće oni na granici ispisati svoje poruke i na albanskom, arapskom, na paštu jeziku ili barem na engleskom, ne-ne, isključivo na mađarskom. Cilj je, naravno, jasan: poruka nije namenjena tim nesrećnicima, nego nama. Nama, da znamo ko je kriv za sve i koga treba da mrzimo, jer *ab ovo* ne poštuju nas, našu kulturu, zakone, i naravno,

Oliveira, Ludos Hajdúch, Renato Kelić), *oduzimaju mesta* iteka-ko talentovanim mađarskim igračima. Treba reći i to (pošto po premijeru Mađarska nije multikulturna zemlja, nego čista, ko potočić u Švarcvالدu zvan Dunav, te ne možemo primati nika-kvog stranca, jer nismo sposobni da ih asimilujemo) da u ekipi ima dosta domaćih sa baš *čudnim, ne-mađarskim* imenima kao što su Disztl, Hudák, Kleinheisler, Lorentz, Margitics, Mikola, Polonkai, Spandler, Tischler, Tóth i Vaszicsku.

AVET BALKANIZACIJE

Po premijerovoj „filozofiji“, političari i mediji treba da govore o čemu govore i obični ljudi. A po njemu, ljudi pričaju o tome ka-ko bi trebalo opet uvesti smrtnu kaznu (ja u životu nikog nisam čuo uživo da polemíše o tome). E kad mu je Brisel poručio: ili EU ili smrtna kazna, povukao se, dodavši da on lično i kao hrišća-nin ne podržava to, ali, jebiga, Mađari su takvi – dok u Evropi svi čute, nema nikakvih debata, mi iskreno govorimo o svemu, pa direktno kažemo ono što mislimo. A zapravo je Orban baš takav. Bivšem američkom ambasadoru je doslovno rekao da je demo-kratija *bulšit*, i da to nije za nas – narodu treba reći ono što tre-ba da misli. Ili je bolje da ne misli ništa. Ili da vodi rasprave, ali onako kako vlast hoće.

No, na kraju moram priznati da nisu samo nacionalni radnici, konzervativci, rekli zbogom zdravom razumu. Svi smo pomalo poludeli, pa tako i istaknuti pisac Đerđ Špiro, koji odlično po-znaje južnoslovensku književnost, Balkan, pa i srpski jezik (kao mlad dugo je živeo u Beogradu). U raznim intervjuima mađar-ske prilike upoređuje sa Balkanom, tvrdeći da se Budimpešta balkanizuje baš zbog nas, vojvođanskih Mađara, koji smo se do-selili u glavni grad gde širimo balkansku (ne)kulturu.

Baš sam ponosam – ako nas šačica sa juga, odnosno sa severa Srbije, možemo da zarazimo centar nacije, onda ćemo valjda imati snage i da zemlju dezinfikujemo od navedenih gluposti. I bolesti. ■

Fotomontaža: Mrtvi albatrosi

Noć muzeja – ukazanje (Sebastijana) Kurca

VREME SMRTI I RAZONODE

Pišu: Nenad Veličković

MARKO KRALJEVIĆ UKIDA STANARINU

Poranio Kraljeviću Marko,
Poranio niz Zeleni venac,
Sukobi ga Ciganka devojka,
Božju pomoć naziva joj Marko:
„Božja pomoć, Ciganko devojko!
Što si tako, seko, osedila?
S kog' si mlada sreću izgubila?“
Proli suze Ciganka devojka,
Pa govori Kraljeviću Marku:
„Evo ima skoro godin' dana,
Kako dođe Arap prekomorac,
Da sazida na vodi Beograd.
Da rastjera zmiје i jakrepe
I stračare gdje im mjesto nije.
Arapa su lepo dočekali,
Sirotinji zakon nametnuli:
Kom je kuća na mestu makete
Da spakuje život u pakete,
Da se seli, i da se veseli,
Što je Arap dobra srca bio
Pa na Savi šoping centar snio.
I stanove, za bogate kupce
Za Arape, i za rodoljupce.
Sad zajedno pozivaju svate
Da otkupe na rate kvadrate
Kome banka ne odobri duga
Dobro j' došlo, ali kao sluga.
Sa toga sam sreću izgubila.
Sa toga ću u Savu skočiti.“

Al' besedi Kraljeviću Marko:
„Ne šali se, u vodu ne skači,
Nemoj sebi smrti učiniti,
Već mi kaži Arapove dvore,
Imam reči besediti s njime.“
Veli njemu Ciganka devojka;

„Njegovi su dvori na Dedinju
To je njemu naša vlada dala
Da nas gleda umesto maršala.“
A kad Marko saslušao reči,

Krenu Šarca knez Milošem ravnim,
Roni suze niz junačko lice,
A kroz suze gnjevno progovara:
„Oj davori, Beograde slavni!
Šta si danas dočekao tužan,

Posle našeg Voje čestitoga
Da Arapi sad po tebi grade!
Ja sramote podneti ne mogu,
Ni žalosti velike trpiti,
Danas ću te, brate, osvetiti,
Osvetiti, ili poginuti.“
Ode Marko pravo na Dedinje,
Ugleda ga Arapova straža,
Svi ministri i predsednik vlade
Pa kazuje crnu Arapinu:
„Gospodine, investitorovče!
Čudan junak jezdi uz kaldrmu
Na vitezu konju šarenome,
Dobra konja vrlo rasrdio,
Iz kopita živa vatra seva,
Iz nozdrva modar plamen liže;
Oče junak na nas udariti.“
Al' besedi Arapine crni:
„Deco moja, vlado i ministri!

Okom strelja a brkove suče
Gleda gdje će Šarca parkirati.
Pak pozdravlja crnog Arapina:
„Božja pomoć, dragi gospodine!
Božja pomoć, vlado i ministri.
Čuo jesam da se projekt radi
Preko čerge da se čardak gradi
Pa sam došo, don'o stanarinu,
Da uselim, da se razveselim,
Da s visoka na Beograd gledam.
Kaži meni, što je stanarine?“
Arap lepo Marku odgovara:
„Tri hiljade, ko je poranio
A ko kasni, njemu i četiri;
Ti se vidiš junak od mejdana,
Nije kvara i da pola dadeš!“
Marko zbira, pa se presabira,
Arap klima pa mu namiguje:
„Sam' u kurve veresije nema!

Placevi mu preko noći niču.
Sa svih strana buldožeri kreću
Za Beograd na vodicu svetu
I car Lazar danas bi izabro
Mesto carstva nebeskog maketu.
A što, Marko, nemaš gotovine
Lasno ćemo pazar utvrditi.
S vladom sam ga isto utvrdio.“
(Tu ministri okom poniknuše
Samo vlada usta napučila.)
„Digni ćurak, a čakšire spusti
Sirotinju biznisu prepusti.“
Mili bože, čuda velikoga!
Da je kome pogledati bilo
Pošto Marko kvadrat otkupio.
Pošto košta džaba stanarina
Zeman dođe valja najebati.
No da vidiš crna Arapina
Kakvo ima koplje pod pojasom!
Kako Arap koplje isturio
Tako Marko pade na koljena.
Mrke brke nisko objesio,
A stisnuo ono sirotinje,
Gotove mu suze udariti.
Arap s' primiče a Marko odmiče
Dok dotjera Marka do duvara.
Trže Arap buzdovana svoga,
Pak udara Marku odozad.
Lako cilja al udara teško
Gde udari melem ne treba.
(Tko udara zvekirom na vrata?)
Kako ga je lako udario
S epskom ga je pesmom rastavio.
Kad Arapin juriš učinio,
(To je Marku vrlo mučno bilo)
On poziva vladu i ministre,
Da sa Markom pazar zapečate.
Silna deca baba poslušase,
Konj do konja, junak na junaka.
Što propušta sluga Golubane
Dočekuje sluga Vaistina.
Gleda Marko Beograd na vodi
Ud'riše mu suze od očiju.
Pišti Marko do Boga se čuje:
„Bože mili, na svem' tebi vala,
Bog da živi vladu i ministre
Koji su nas žaba izbavili,
I stračara gdje im mjesto nije.
Sirotinjo, svoju vladu slavi,
Prost joj bio Dubai na Savi!“ ■